

Două mance și un copil

Alecu Donici

În vremile trecute o jupâneasă mare
Născu un făt-frumos.
Copilul cât se poate era de sănătos;
Dar pentru ca să aibă mai bună căutare,
Cucoana două mance pe lângă dâns' ținea

Și singură-l hrănea.
Cu astfel de mijloace credea pe-atunci oricare
Că pruncul va ajunge un urieș sub soare.
El însă deodată trăia mai mult sugând,
Căci mancele și muma mi-l îndopau pe rând,
Încât după o vreme așa îl ghiftuise,
Că copilașul gingaș de tot se bolnăvise.
Mai-mai era să moară, dar soarta l-au scutit.
Iar într-o zi când muma de-acasă au lipsit,
Lăsând femei și mance de cuconaș să cate,
Ca prin un farmec ele se-mprăștiară toate,
Și, rămânând copilul în leagăn singurel,

Se răsturnă din el...
Chiu, țipete prin casă se auzeau de-ndată.
Boierul, supărat,
Veni să vază singur pe prunc cu capul spart.
El într-o plecare pe gânduri afundat,
Rosti așa cuvinte: „Că mance de prisos,
Oricum, și-n orice stare, n-aduc vreun folos”.